

Můj anděl se umí prát

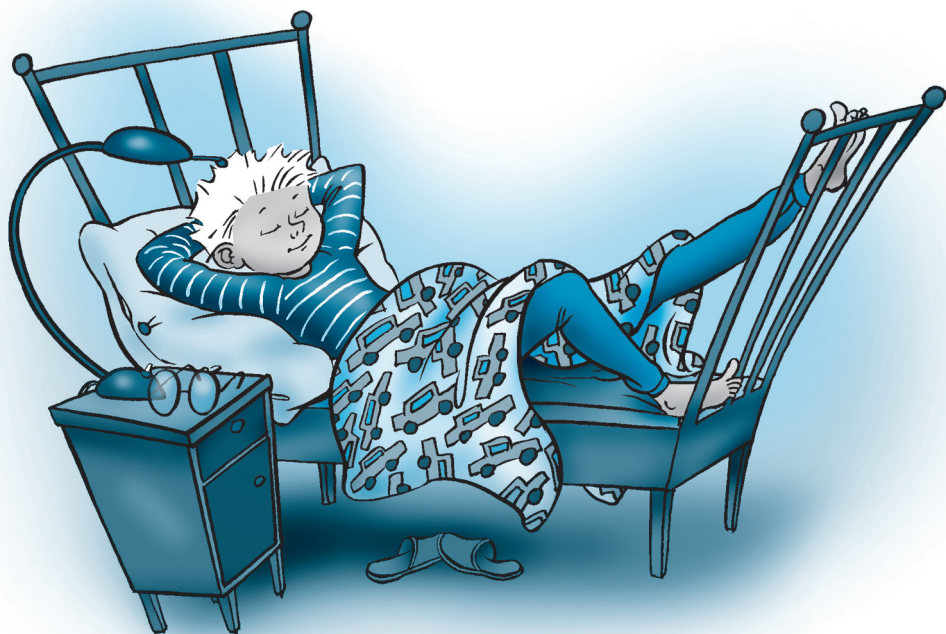
Roman Brat

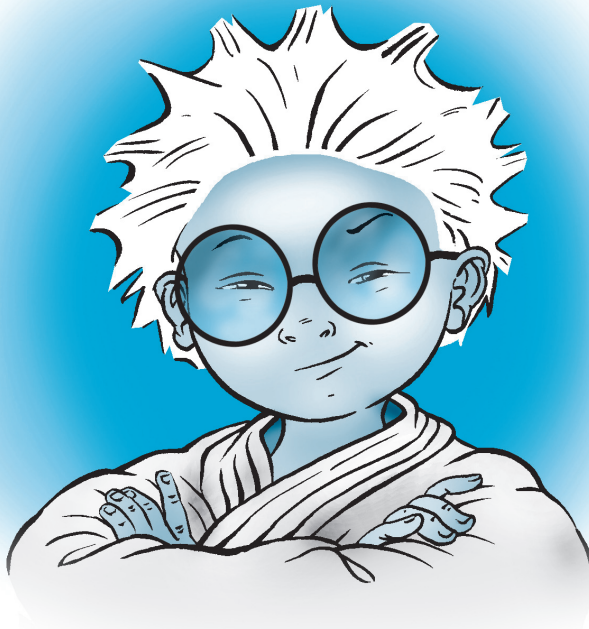

Můj anděl se umí prát

Roman Brat

*přeložila
Ivona Březinová*

<i>Ta přezdívka mě štve</i>	5
<i>Mám na louce bunkr</i>	12
<i>Aprílový žertík</i>	18
<i>Rychlá ruka</i>	24
<i>Teta Alžběta</i>	30
<i>Jak jsme dobývali hrad</i>	36
<i>Akce řízek</i>	42
<i>Není zbraň jako zbraň</i>	48
<i>Rodinný obchod</i>	54
<i>Tajné písmo</i>	60
<i>Sen</i>	66
<i>Bílé křídlo</i>	72
<i>Zloduchové komanči</i>	78
<i>Džidžiho kočka</i>	84
<i>Souboj</i>	90

Ta přezdívk mě štve

Říkám to jen tobě, protože jsi můj anděl. Něco jako moje druhé já. Je mi jasné, že to nikomu nepovíš a že ti můžu důvěřovat. A to je dobře. Kdybych měl všechno vyprávět rodičům nebo sestře, tak by se o mě báli. Víš, dost mě zlobí, že na mě ve škole nebo na ulici všichni pokřikují brejloune nebo taky šilhoune. Hlavně kluci. Holky jen některé, většina z nich se ke mně chová přátelsky, jako by chápaly, že nosit brýle není nic neobvyklého. Myslím, že jsem docela normální kluk. Možná trochu malý, asi trochu hubený, ale s tím teď nic nenadělám. Mamka říká, že přijde čas, kdy přiberu, ale to asi jen tak hned nebude, takže můj současný problém se tím neřeší. Taky mi vadí, že se neumím prát. Takové, jako jsem já, mlátí ostatní kluci na počkání. „Hej, brejloune,“ usmýlí si kdykoliv ve škole nebo na louce nějaké pako, že si na mně procvičí džudo, box nebo jiné bojové umění, a už se ke mně hrne.

„Kterou ruku si mám dát za záda, levou, nebo pravou? Stačí mi jedna, abych tě do tří sekund složil. Chceš to vidět?“

Jasně, že nechci, ale vysvětluj to takovému cvokovi, který má hlavu dutou jako starý hrnec. „Tak kterou?“ blýská očima a šklebí se štěstím, jako kdyby našel sto korun. „Radši obě,“ říkám mu, jenže on vůbec nechápe, že s ním nechci zápasit, popadne mě jako balík špinavého prádla a už ležím s vyraženým dechem dva metry od něj.

Netvrdím, že se na tyhle nepříjemnosti umírám, ale náladu mi dokážou zkazit skoro vždycky.

Pro každý případ ti ještě prozradím, kdyby sis náhodou nebyl jistý, že můj táta je novinář, mamka malířka a sestra pihounka. Moje malá pihounka. Mám ji moc rád. Jmenuje se Anka, Anička a je o pět let mladší než já. Pořád za mnou chodí a na všechno se vyptává. Třeba proč sovy dokážou otočit hlavu dozadu, a my ne. „Jak to, že my ne?“ namítnu pochybovačně, protože i my přece umíme otočit hlavu dozadu.

A ona mi na to řekne, že sovy mohou otočit hlavu tak moc, že jim zobák míří přímo na ocas. Nikdy se Ance nepřiznám, že něco nevím. Nějak ten problém zamluvím a rychle si jdu správnou odpověď vyhledat do encyklopedie. Jak by to vypadalo, kdybych jako starší bratr selhal? Jindy za mnou Anka přijde a vidím, že se potměšile usmívá. „Oskare, věříš na anděly?“ „Jasně, že věřím,“ odpovím bez rozmyšlení. Ale o tobě jí nepovím. Kdo ví, co by si o mně pomyslela, kdyby tušila, že ti svěřuji všechna svá tajemství. „Andělé jsou bytosti, které nás chrání a pomáhají nám,“ dodám rozvázně a dívám se jí do očí.

Anna, Anna, co má oči jako brána, přijde mi někdy na mysl. Moje sestra má opravdu velké oči a já podle nich dokážu uhodnout, jestli bude následovat další otázka. Když se jí zorničky rozšíří, je už otázka na cestě. Když zůstanou nezměněné, znamená to, že se spokojí s mou odpovědí a jde si po svém. „Jestli nás andělé hlídají a ochraňují, tak proč tě potom kluci pořád mlátí? Proč tvůj anděl nezakročí a nepomůže ti?“

Těžká otázka, sám nevím. Ty to víš? Vůbec bych se nezlobil, kdyby ses mi někdy ozval a odpověděl mi aspoň na něco. Jenže ty pořád mlčíš. Někdy mám dojem, že vůbec neděláš svou práci. Přesně jak tvrdí Anka! Jestliže jsi anděl strážný, proč mě nechráníš, když mě všichni tlučou jako žito?! Co jí teď asi mám povědět? Kouká na mě a čeká, co já na to. Ale doteď se ještě nestalo, že bych se nějak nevymluvil. „Večer, až se budu modlit Andělíčku, můj strážníčku, tak se ho na to zeptám, Anko.“ „A slibuješ, že mi to pak povíš?“

Znovu zvažněla. Uvěřila mi a čekala, až souhlasně přikývnu. „No jasně. Jen nevím, jestli ho dobře uslyším. Víš, se strážnými anděly může člověk mluvit, jen když je úplné ticho. Jenže to moc často nebývá. Každou chvíli u nás v domě někdo něco vrtá, od sousedů vedle k nám doléhá hudba, shora zase fotbalový zápas z televize...“ „Tak se schovej pod peřinu. Já, když večer usínám a při některých zvucích si představuju, že se ke mně blíží ježibaba nebo kostlivec, tak to tak dělám. Pomáhá to. Ale ještě si pro jistotu zacpu uši.“

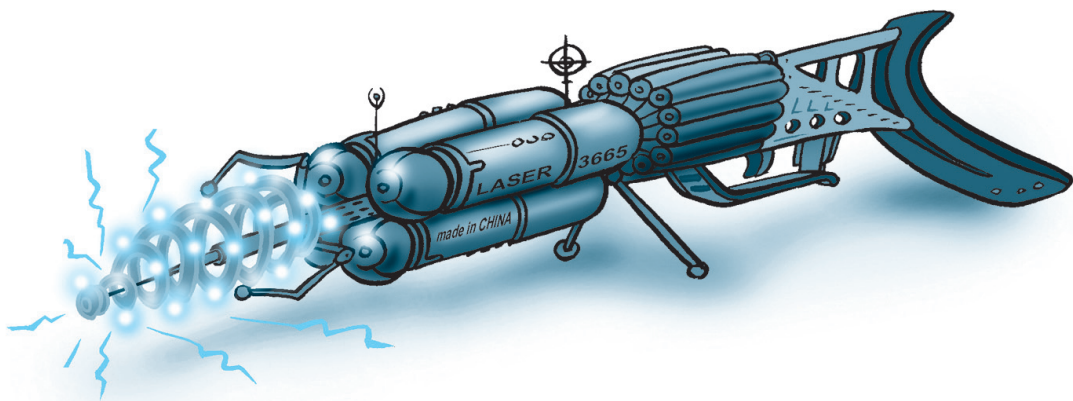
Souhlasně jsem přikývl. Kdyby mě náhodou nic rozumného nenapadlo, vždycky můžu tvrdit, že nebylo dostatečné ticho a andělské hlasy že ke mně jednoduše nedolehly. A popravdě ani nedoléhají, ačkoliv se fakt modlím a v tichosti napínám sluch. Jenže ty jako bys o mě nejevil žádný zájem. Neodpověděl jsi mi, dokonce jsi mi ani nic nenaznačil. Marně se snažím... No co, zkusím to jindy, radši jdu spát spánkem spravedlivých. Víš, co je to spánek spravedlivých? Asi bys to měl vědět, protože všichni andělé musí být spravedliví, teda aspoň ti dobří. Protože

prý existují i zlí, moje babička jim říká čerti. Doufám, že ty jsi dobrý anděl, a ne čert. Teď jsem trochu dostal strach, kdo že vlastně jsi a kdo to na mě ve skutečnosti dává pozor... Bože, kolik problémů musím řešit! Ale vraťme se k spánku spravedlivých. Já jsem taky netušil, co to znamená, dokud mi mamka nevysvětlila, že je to spánek bez výčitek svědomí, že člověk může spokojeně usnout a spát, protože nikomu neublížil. Já opravdu nikomu neublizuju, jenom někdy možná někoho naštvu ve škole, protože všechno, na co se učitelé ptají, vím. A to se některým spolužákům nelíbí. Vysmívají se mi, nadávají mi, že jsem šprt, praštěný brejloun, a najdou se i takoví, kteří mi říkají debile. Ale když potřebují, abych za ně vypočítal úkol nebo napsal sloh, to jsem pro ně najednou Oskárek. Nesnáším, když mě oslovují jako malého kluka. To ať mi radši říkají brejloune, možná i ten debil je pro mě snesitelný, ale Oskárek... To je hrůza. Zpočátku mi to nevadilo, ale pak jsem se kvůli tomu začal cítit pod psa. Taky jsem jim to řekl, jenže oni nic. Posmívají se mi a dráždí mě i tehdy, když jim úkol nenapíšu. A pak mě po vyučování zbijou. „Hej, Oskárku, ty debile, takže ty už s námi jako nechceš spolupracovat, jo...?“ zastoupí mi cestu a já už vím, že domů zase přijdu s modřinami. Někteří spolužáci, jsou mezi nimi i dva, kteří už dvakrát propadli, mi dávají kokosy. Pěstmi mi vší silou dřou kůži na hlavě sem a tam. Pochopitelně, že tohle krákání za vlasy dost bolí. Jenže to nezanechává žádné stopy, takže moji rodiče nic netuší. A když se třeba i zeptají na rozbitý nos nebo na nějakou tu modřinu, vymyslím si, že jsem upadl na schodech, nebo že mě někdo praštil při basketu. Je to tak

lepší, aspoň se nemusí trápit. Naši se totiž dokážou trápit fakt hodně. Taky mi říkají Oskárku a věčně mě kontrolují, jak jsem oblečený, jestli jsem všechno snědl, jestli jsem se dobře vyspal, jestli už jsem ten den kakal, no je to děs, nikomu bych to nepřál. Mám své rodiče rád, ale s tou péčí to vážně přehánějí! Abych jim říkal, že jsem byl na záchodě! V jedenácti letech! Co dalšího je ještě napadnout?! Mají mě pořád za mimino a nedokážu jim to vymluvit. Asi na ně budu muset vymyslet nějakou protizbraň... Možná vynaleznu laserové paprsky, kterými změním jejich myšlení. Někdy, než usnu, si to podrobně představuju. Paprsek, co by zasáhl tašku, by z něj udělal svalovce, který by mě naučil se prát. Řekl by: „Hej, Oskare, neseď pořád nad těmi knihami, jdeme trénovat. Chlap musí mít

i pořádné svaly! Chápeš, ty vole?“ V tu chvíli se vždycky začnu hlasitě smát a mamka ke mně nakoukne do pokoje, aby zjistila, co vyvádím. Ale já normálně ležím a bavím se myšlenkou, že můj seriózní otec, novinář a horlivý zastánce spisovaného jazyka, mi řekne: „Chápeš, ty vole?!“ No a paprskem, kterým bych zasáhl mamku, bych docílil, že by mě už nikdy nebudila do školy, nenutila by mě uklízet ani pomáhat Ance s úkoly, natož nakupovat. Prostě by jen tak prohodila: „Oskare, dneska se mi nechce vařit, sejdem se večer v restauraci. Co na to říkáš?“ Nebo by mi při uklízení oznámila: „Víš, synu, už té námahy bylo dost. Uvažuji o tom, že si od zítřka najmeme hospodyni...“ To by teda bylo fakt hustý. Neměl bych žádné povinnosti a jen bych posiloval svoje neduživé tělo, aby mě už nikdo netloukl. Ale jeden problém tu je, nejsem padlý na hlavu, abych nevěděl, že takovéhle sny se uskutečnit nedají. Ale hustý by to bylo, to se musí nechat!

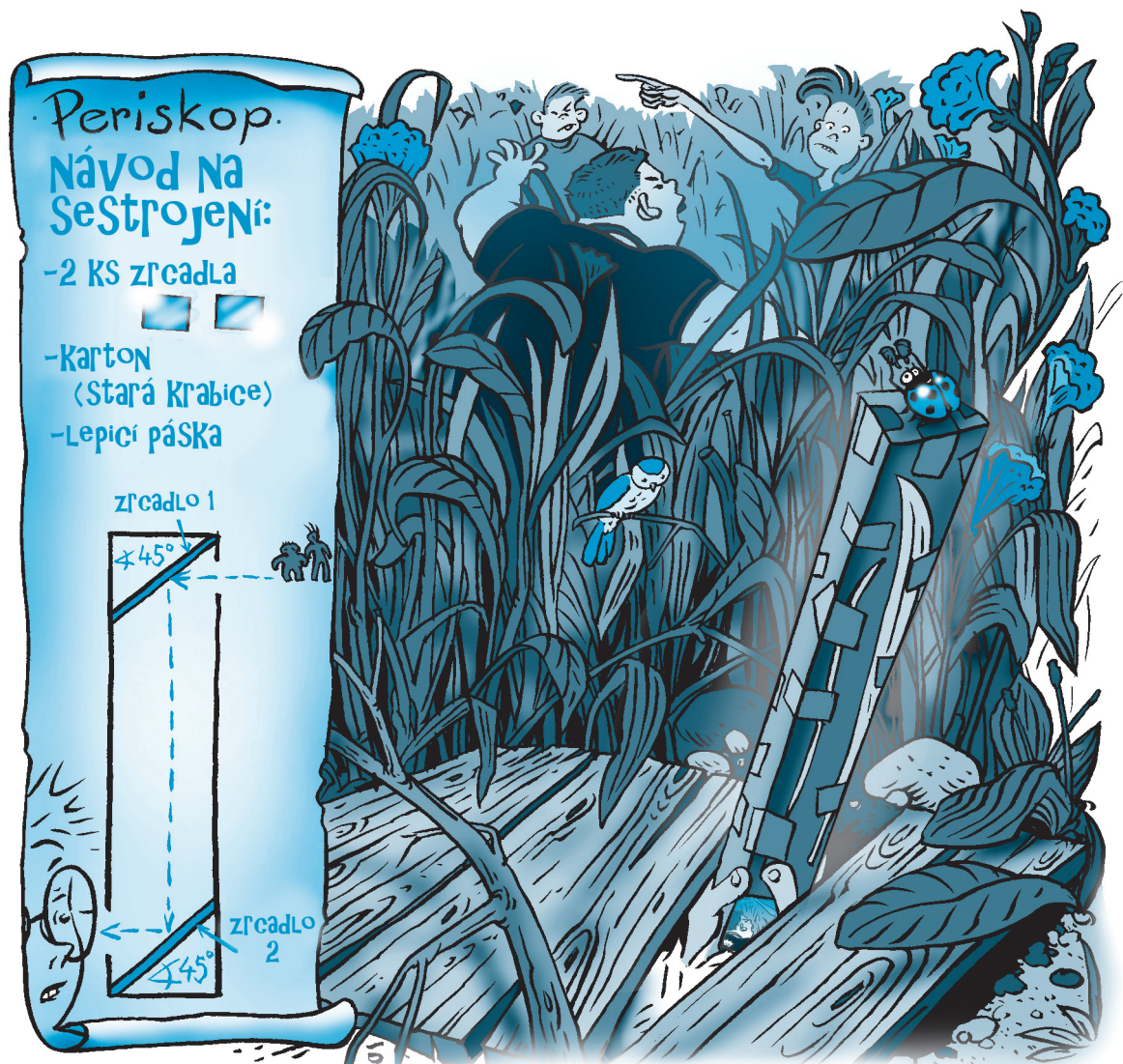
Mám na louce bunkr

Nevím, jestli jsem ti říkal, že jsem si minulý týden postavil na louce bunkr. To abych mohl kdykoliv zmizet. Tak mě napadlo, že se tě zeptám, jestli si andělé taky stavějí bunkry. Bylo by fajn, kdyby jo. Mamka tvrdí, že andělé a lidé jsou si hodně podobní, tak si myslím, že andělé klidně mohou nosit krátké kalhoty a stavět si bunkry. Na louku zarostlou plevelem si chodím hrát už roky. Ve městě není les, a tak si představuju, že tím lesem je zaplevelená louka za naším domem. Nádherně to tam voní. Mamka někdy namítá, že bych tam neměl tak často chodit, že dostanu alergii, ale já na louce vůbec nekýchám. Někteří kluci ano, ale to je jenom dobře, aspoň od nich mám pokoj. Bunkr mám udělaný poprvé. Jsem z něj nadšený, protože je naprosto úžasný. Vejdu se do něj já a ještě nějaké zásoby jídla a pití. Když svítí slunce, dá se v něm i číst, ale když je pod mrakem, nic nevidím. Ani kolik je hodin. Čas od času na louku přece jen nějakí kluci přijdou a přinutí mě, abych před nimi utíkal. Tvrdí, že jsou vězenští dozorcí a já uprchlý mukl. Dají mi náskok někdy i padesát metrů, ale stejně mě pokaždé chytí. A pak mě mučí, prý za to, že

jsem zdrhl z vězení. Naštěstí se jejich trýznění dá vydržet. Oni si myslí, jak strašně mě trápí, ale tak to vůbec není. Když mi cpou stébla trávy do nosu nebo do ucha, ječím, že je to slyšet až na sousedním sídlišti. Ve skutečnosti mi stéblo v nose či uchu vůbec nevadí. Ale tvářím se, že ano. A oni mají radost, že mi ubližují, těší je dívat se, jak trpím. Jenže pak je to přestane bavit a odejdou. Některý z nich mě obvykle ještě kopne, ale nic víc. Řehtají se a já jsem rád, že od nich mám pokoj. Musím být ale stále ve střehu. Pozoruju okolí a zjišťuju, jestli je vzduch čistý... Víš, co to znamená, když je vzduch čistý, ne? Nezlob se, že se tě občas vyptávám, ale to proto, abych si byl jist, že mi opravdu rozumíš. Vy máte svůj jazyk a my svůj. Mí rodiče mi taky někdy nerozumějí, a to jsme všichni Slováci. Třeba když jim řeknu: Ty vago, to je teda mazec. Táta mě napomíná, abych mluvil normálně, a já na to, že přece mluvím normálně. To pak po mně nasupeně loupne očima a radši jde pryč. Takže když zjistím, že je čistý vzduch, jako že nikdo není na blízku, popojdu ke svému bunkru, poponesu stranou suchý keříček a nalámané větve a zdvihnu tři dřevěné desky. Můj bunkr je hluboký asi metr a půl a široký asi metr. Vyhlobil jsem si ho sám, když jsem si řekl, že potřebuju nějaký úkryt. Trvalo mi to snad měsíc, ale povedlo se.

Takže teď, když se kluci blíží, nenápadně se schovám do bunkru a oni chodí kolem jako paka, protože mě nemůžou najít. „Ale vždyť jsem ho viděl,“ tvrdí jeden. „Opravdu tu byl, vím to jistě,“ přizvukuje druhý. Vzápětí všichni všude slídí a hledají mě. V tu chvíli radši ani nedýchám, protože kdyby mě našli, nejen že by mi bunkr

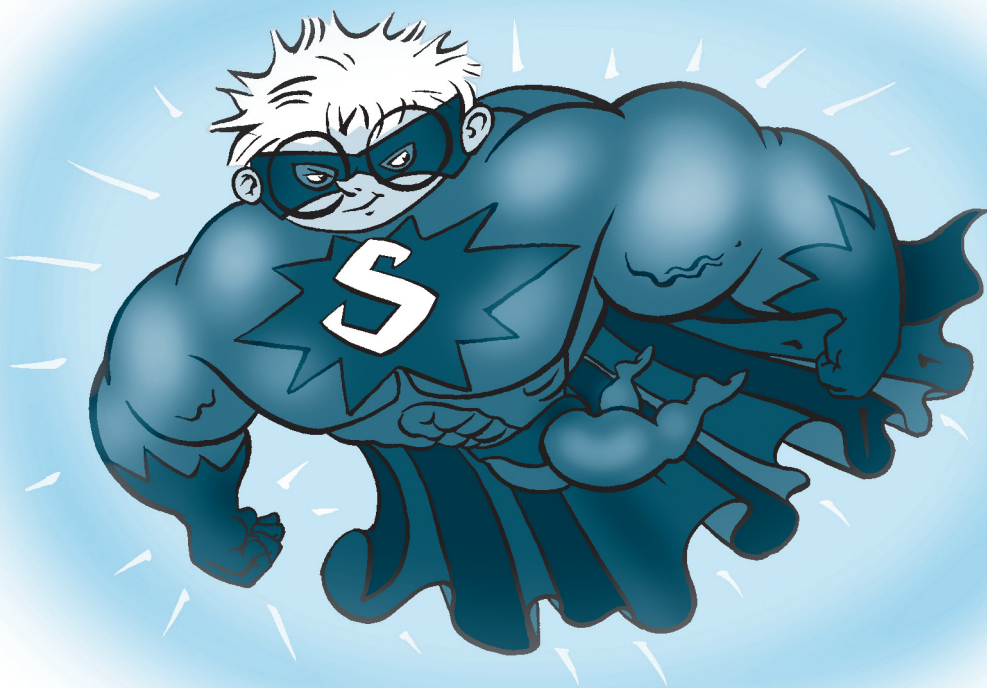

zasypali, ale i jejich mučení by bylo mnohem horší. Schy-
tal bych do hlavy kokosy nebo stříšky. Víš, co jsou to
stříšky? To se spojí dlaně jako při modlení a rozpojí se
úderem shora o tvou hlavu. Promiň, jasně, že ne o tvou,
to jen tak říkám, abys mi rozuměl... Jedno i druhé bolí,
radši jsem v bunkru tiše jako myška. Jednou mě napad-
lo, že si musím opatřit periskop, abych z bunkru viděl,
co se děje venku. Doma jsem si ho vyrobil z kartonového

papíru. Ani Ance jsem neprozradil, co to je. Samozřejmě že jsem jí o bunkru nic neřekl. Ty jediný víš, že ho mám. Periskop fungoval výborně. Když se kluci blížili a hledali mě, krásně jsem je viděl. Naštěstí si periskopu nevšimli, to asi proto, že je z hnědého papíru, a tak celkem snadno splyne s okolím. Kromě nadávek, že nemají koho pronásledovat a mučit, jsem vyslechl, že se prvního dubna chystají přinést do školy ampulku se slzným plynem. Chechtali se, že to bude dobrý aprílový žert, až se úča rozbřečí jako malé děcko.

Naše učitelka se jmenuje Monika. Je mladá a moc hezká. A mě má ráda. Vlastně je něco jako moje druhá máma. Rozumí mi a s oblibou říká, že to v životě dotáhnu pořádně daleko. Možná až na prezidenta. Když o tom mluví, oba se smějeme a já cítím, jak se červenám. Vždycky zrudnu jako rajče a pak se za to stydím ještě víc. „Ale jen se, Oskare, nestyď, když tě chválím,“ usmívá se na mě učitelka, teda Monika. „Koho bych měla chválit, když ne tebe. Uvidíš, ty něčeho dosáhneš. A pak, až budeš silný a vlivný muž, zvýšíš mi důchod, ano?“ tehdy se vždycky směju já, protože si nedokážu představit, že Monika bude jednou stará babka a bude pobírat důchod.

To s tou ampulkou a slzným plynem mě ale znepokojilo. První duben se blíží a já vážně nevím, co dělat. Chtěl bych tomu nějak zabránit, protože mám úču, teda Moniku, rád a nesmím dopustit, aby se před celou třídou rozbřečela. Pak by všichni kluci, ale i některé holky tvrdili, že naše úča bulí jako malá. To teda ne! Jenže žalovat taky nemůžu. Umiš si představit, že za ní přijdu a řeknu jí: „Paní učitelko, kluci na vás mají připravený slzný plyn,

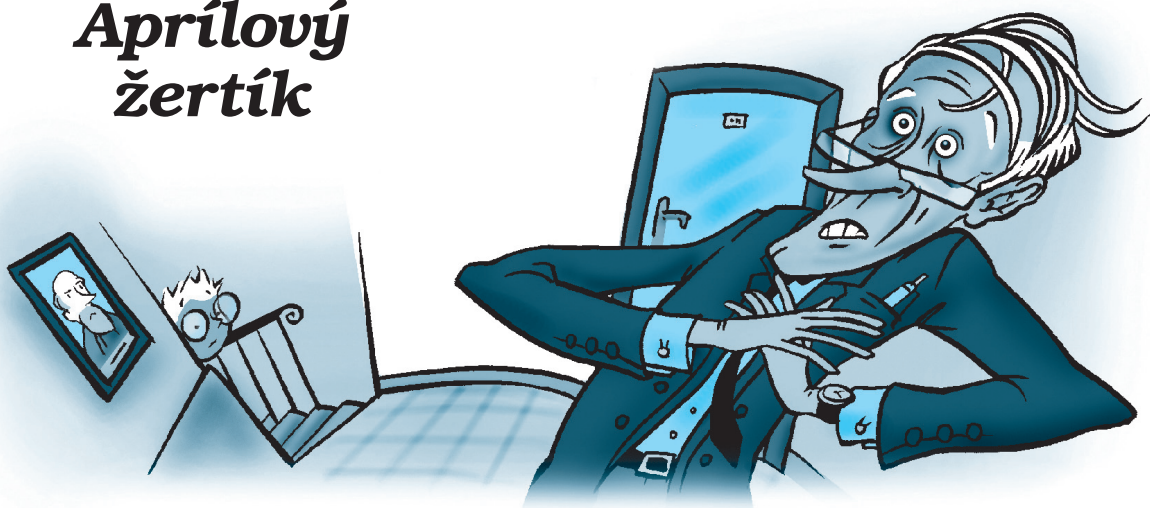

dávejte si pozor.“ Určitě by se mi vysmála. A i kdyby se nevysmála a ukázalo by se, že je to pravda, kluci by mě pak už nemučili jenom stéblem trávy ani by mi nedávali kokosy nebo stříšky. To už by mě mučili jinak. Oni vědí, jak na to. Mají to naučené z filmů. Takže teď, kamaráde, porad'. Fakt bys mi s tím měl pomoci. Nemám vůbec žádný nápad. Je mi jasné, že bych měl připravit nějakou protiakci, jenže jakou? Chodím sem tam po pokoji, drbu se na hlavě a přemýšlím. Nasadíme si plynové masky? Ale kde je vzít? Ukradnu klukům tu ampulku? Jenže který z nich ji bude mít v tašce? Řeknu učitelce, aby v ten den nechodila do školy? A jak to zdůvodním?

Úča, teda Monika, určitě přeháněla, když tvrdila, že ze mě něco bude. Nic ze mě nebude, když neumím vyřešit ani takový jednoduchý problém. Abys věděl, dočasně s tebou přerušuji kontakt. Neozýváš se, neradíš mi, neochraňuješ mě, tak si teda lítej, kde chceš. Nějak už si bez tebe poradím... Ale pro jistotu nechod' daleko, co kdybych tě přece jen potřeboval. Chápeš? Tak se měj. A dobrou noc. Teď mě napadlo, neozýváš se mi proto, že spíš? Vždyť i andělé musí spát, když se podobají lidem. No jasně, bude to tak, jak říkám. Když jsem vzhůru, ty spíš, a když spím já, ty jsi vzhůru. Jako bychom si to vždycky prohodili. Poslouchej, zkusím si s tebou promluvit ve spánku. Třeba to bude fungovat, co ty na to? Tak dobrou noc a pošeptej mi, co dělat s tím slzným plynem, ano? Andělíčku, můj strážníčku, opatruj mi mou dušičku, aby byla čistá pro Ježíška Krista. Amen.

Aprílový žertík

Ani nevím, kdy jsme spolu mluvili naposled. Teda, kdy já jsem na tebe naposled mluvil, protože ty pořád jenom mlčíš. Promiň, mám trochu výčitky svědomí, že jsem na tebe zapomněl, ale když uvážíš, jaké těžkosti mi způsobila ta ampulka se slzným plynem, není divu, že všechno ostatní šlo stranou. Aby bylo jasno, nic jsem nakonec nevymyslel, kluci nepozorovaně hodili ampulku učitelce pod nohy a ona fakt plakala. A děti v prvních lavicích taky. Normálně jim tekly slzy a kdosi vyhlásil teroristický poplach, že prý útočí Al-Kajda a měli jsme rychle utíkat do bunkrů. Akorát že o bunkru ve škole nikdo nic nevěděl, proto žáci zůstali na chodbách školy a pobíhali jako splašené kozy. Učitelé na ně vrískali a ředitel, starší pán s řídkými delšími šedými vlasy, kterými maskuje výraznou pleš, říkáme mu Klekí-petra podle Vinnetouova duchovního otce, víš, kdo byl Vinnetou, ne, tak ten se držel za srdce a tvářil se jako první oběť útočících teroristů ve střední Evropě. Já jediný svůj bunkr mám, takže jsem se do něj nepozorovaně přesunul a setrval jsem v něm až do

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.